

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 32 0 Rs 307004 21 Rev
Sarajevo, 31.05.2022. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Sadović Amire kao predsjednice vijeća, Emine Hulusija i Enise Bilajac, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J.K. iz T., kojeg zastupa punomoćnik Damir Alić, advokat iz Tuzle, protiv tuženog Tuzlanski kanton, Ministarstvo unutrašnjih poslova TK, kojeg zastupa Kantonalno pravobranilaštvo Tuzla, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa i isplate plate, v.sp. 5.001,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 307004 18 Rsž od 11.06.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 31.05.2022. godine donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 307004 17 Rs od 28.09.2018. godine odlučeno je:

„I-Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se poništi rješenje policijskog komesara broj 08-02/2-34.4-1495/17 od 26.04.2017. godine i rješenje policijskog odbora broj 08-02/2-34.4-1495/17 od 29.05.2017. godine te da se tuženi obaveže da tužitelja vrati na radno mjesto - policijski službenik MUP TK Tuzla, sa činom viši inspektor na poslovima Operativne jedinice u Jedinici za podršku – Jedinica za specijalnu podršku i obezbjeđenje ličnosti i objekata MUP TK, sa svim pravima koja mu po zakonu pripadaju, kao neosnovan.

II-Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim od tuženog traži isplatu plaća za period od 30.04.2017. godine do 30.04.2018.godine u novčanom iznosu od 21.709,27 KM, sa zakonskim zateznim kamatama na svaki neisplaćeni novčani iznos počev od 06.06.2017.godine pa do konačne isplate, kao neosnovan.

III- Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se tuženi obaveže da, na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tužitelja kao osiguranika, uplati u korist Federalnog zavoda PIO/MIO Mostar KAS Tuzla, obavezne doprinose za period od 30.04.2017. godine pa do 30.04.2018.godine u novčanom iznosu od 7.036,40 KM, i troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

IV- Obavezuje se tužitelj da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati novčani iznos od 1.080,00 KM u roku od 15 dana od donošenja presude.

V– Sa viškom zahtjeva preko dosuđenog iznosa tuženi se odbija.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 307004 18 Rsž od 11.06.2021. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude tužitelj je blagovremeno podnio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka pred drugostepenim sudom i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji pobijana presuda preinači na način da se u cijelosti usvoji postavljeni tužbeni zahtjev ili pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje drugom vijeću drugostepenog suda uz naknadu troškova sastava revizije.

Tuženi nije podnio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u okvirima razloga revizije, te u skladu sa članom 241. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH” br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Prigovor povrede odredaba parničnog postupka učinjenih pred drugostepenim sudom na koje revizija paušalno ukazuje ne navodeći u čemu se te povrede sastoje nije bio predmet ocjene u ovom postupku imajući u vidu odredbu čl.241 ZPP-a, kojom je regulisano da se revizijom pobijana presuda ispituje samo u granicama navoda u reviziji.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Policijskog komesara od 26.04.2017. godine i rješenja Policijskog odbora od 29.05.2017. godine o prestanku radnog odnosa, te shodno tome i zahtjev za vraćanje tužitelja na radno mjesto uz naknadu plaće i doprinosa.

U nižestepenom postupku je utvrđeno da je tužitelj bio uposlenik MUP-a TK u svojstvu policijskog službenika, da je protiv tužitelja vođen krivični postupak u kom postupku je pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 K 237691 16 Kžk od 28.12.2016. godine osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine zbog počinjenog krivičnog djela –protivzakonito posredovanje iz člana 382. stav 3. u vezi sa stavom 2. KZ FBiH, u sticaju sa produženim krivičnim djelom zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH. Po zahtjevu tužitelja Kantonalni sud u Tuzli donio je presudu broj 32 0 K 237691 17 Kv 5 od 10.02.2017. godine kojom je tužitelju preostali neizdržani dio jedinstvene kazne zatvora u trajanju od jedne godine, na koju je osuđen pravosnažnom presudom u trajanju od 284 dana, zamijenjen novčanom kaznom, i obavezan da na ime novčane kazne jednokratno plati iznos od 28.400,00 KM, a tužitelj je navedeni iznos uplatio dana 02.03.2017. godine. Rješenjem Policijskog komesara broj 08-02/2-34.4-1495/17 od 26.04.2017. godine odlučeno da tužitelju prestaje radni odnos s danom 02.03.2017. godine, a koje rješenje o prestanku radnog odnosa tužitelju je donijeto na osnovu presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 K 237691 16 Kžk od 28.12.2016. godine i presude istog suda broj 32 0 K 237691 17 Kv 5 od 10.02.2017. godine i na to rješenje tužitelj izjavio žalbu, a koja žalba je rješenjem Policijskog

odbora broj 08-01/2-34.4-1495/17 od 29.05.2017. godine odbijena i potvrđeno rješenje Policijskog komesara od 26.04.2017. godine.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su zaključili da su zakonita pobijana rješenja tužene o prestanku radnog odnosa temeljem odredbi člana 122. stav 1. tačka g) Zakona o policijski službenicima Tuzlanskog kantona¹ pa osnovom navedenog odbijen je i zahtjev za vraćanje na rad i isplatu naknade plaće i doprinosa.

Odredbom člana 122. stav 1. tačka g) Zakona o policijskim službenicima regulisano je da radni odnos policijskog službenika prestaje ukoliko je policijskom službeniku izrečena pravosnažna kazna zatvora u trajanju od 6 mjeseci ili strožija kazna zbog počinjenog krivičnog djela.

Dakle, osnovom navedene odredbe u slučaju izrečene kazne zatvora u trajanju od 6 mjeseci ili strožijom zbog počinjenog krivičnog djela, radni odnos prestaje na temelju same činjenice što je policijskom službeniku izrečena kazna zatvora određenog trajanja. Dakle, do prestanka radnog odnosa došlo je po sili zakona samim nastupanjem određenih u zakonu materijalno pravnih pretpostavki (izrečena pravomoćna kazna zatvora u trajanju od 6 mjeseci ili strožija kazna), tako da rješenje o prestanku radnog odnosa ima samo deklaratorno značenje što upućuje da pravne okolnosti konkretnog slučaja (da je preostala kazna zatvora zamijenjena novčanom kaznom) nije od uticaja na zakonitost odluke o prestanku radnog odnosa.

Revident u reviziji postavlja pravno pitanje da li poslodavac prilikom odlučivanja o pravima radnika iz radnog odnosa je dužan primjenjivati odredbe Zakona o radu FBiH i da li taj zakon ima primat u primjeni u odnosu na propise o radnim odnosima u situaciji kada odredbe tih propisa predstavljaju nepovoljnije pravo za radnike u odnosu na odredbe Zakona o radu FBiH.

U odnosu na ovo pravno pitanje revidentu se ukazuje da svi radni odnosi koji za pravni osnov nemaju ugovor o radu podvode se pod poseban sistem radnih odnosa. Odredbom člana 1. Zakona o radu² regulisano je da se ovim zakonom uređuje zaključivanje Ugovora o radu i druga pitanja iz radnog odnosa, ako drugim zakonom ili Međunarodnim ugovorom nije drugačije određeno. Dakle, u okviru općeg i posebnog sistema radnih odnosa zakoni mogu biti *lex generalis* ili *lex specialis*. Prilikom primjene ovih propisa polazište je načelo *lex specialis derogat legi generali*, dakle, posebni zakoni imaju jaču pravnu snagu od općih, tako da se radni odnosi posebnih kategorija uposlenika kao što su između ostalog i policijski službenici u cijelosti ili djelimično reguliraju posebnim zakonima i u odnosu na pravni status datih kategorija uposlenika imaju poziciju osnovnih propisa. Samo ukoliko u njima nema potrebne odredbe supsidijarno se primjenjuju odredbe općih propisa. Dakle, u konkretnom slučaju na tužitelja kao policijskog službenika primjenjuje se Zakon o policijskim službenicima koji i reguliše ovlaštenja i ravnopravni status policijskih službenika i samo se supsidijarno ukoliko nema posebne odredbe primjenjuju odredbe Zakona o radu. Budući da su navedenim zakonom kao posebnim zakonom, propisani osnovi prestanka radnog odnosa, ne primjenjuju se odredbe Zakona o radu.

Neprihvatljivo je stanovište revidenta da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o policijskim službenicima koji je stupio na snagu 04.01.2017. godine, smatrajući, da kako je navedenim izmjenama odredbe člana 122. stav 1.

---

¹ „Službene novine TK“, broj 6/06, 1/07, 16/11 i 14/16

² („Sl. novine FBiH“, broj: 26/16),

tačka g) regulisano da se prestanak radnog odnosa vezuje za dan stupanja na izdržavanje kazne, a da tužitelj i nije stupio na izdržavanje kazne jer mu je kazna zatvora zamijenjena novčanom kaznom pa da je doveden u pitanje zaključak nižestepeni sudova o zakonitosti odluka o prestanku radnog odnosa.

Po ocjeni ovog suda pravilno je drugostepeni sud zaključio da je tužitelju prestao radni odnos po sili zakona izricanjem pravosnažne kazne zatvora u pobliže naznačenom trajanju i da je taj momenat prestanka radnog odnosa prema ranijom zakonskoj regulativi bio određen pravosnažnošću izrečene kazne zatvora. Dakle, radni odnos tužitelja je prestao donošenjem pravosnažne osuđujuće presude Kantonalnog suda u Tuzli od 28.12.2016. godine, to je tužitelju radni odnos i prestao kada je bila na snazi ranija regulativa odredbe člana 122. stav 1. tačka g) Zakona o policijskim službenicima koja prestanak radnog odnosa nije vezivala za momenat stupanja na izdržavanje kazne zatvora. Cijeneći sadržaj navedene norme, krivična osuda je osnov za prestanak radnog odnosa policijskog službenika, a momenat prestanka radnog odnosa je regulisan ovim zakonom prvobitno momentom pravosnažnosti presude, a izmjenama i dopunama navedenog Zakona danom stupanja na izdržavanje kazne, pa sa tim danom poslodavac samo deklariše prestanak radnog odnosa.

Slijedom izloženog, kako ne stoje razlozi revizije, a ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti (član 241. ZPP) to je, primjenom odredbe člana 248. ZPP, revizija tužitelja odbijena kao neosnovana.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 1.148,94 KM, jer u revizijskom postupku nije uspio (član 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP), pa je odlučeno kao u stavu II izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Amira Sadović, s.r.